

Kirkonpalwelija

3
2009

Kirkonpalwelijat ry

75 vuotta

Ennen 11-12.6.1932

Tarmokkaasti syksyyn !

Loman jälkeinen olotila on vielä vähän irtonainen, työpöytä näyttää siistiltä ja korvien välistä löytyy tilaa monenlaisille suunnitelmille ja asioiden valmistelulle. Jaksaa uudistuneena ja uusin voimin kohdata arjen työt ja huolet.

SVTL:n edustajiston, hallituksen ja puheenjohtajan kolmivuotiskausi on loppusuoralla. Marraskuun edustajiston kokouksessa valitaan vastuunkantajat seuraavalle kolmivuotiskaudelle. Kuluva edustajistokauden saavutuksista merkittävimpänä aikakirjoihin jää luterilaisen kirkon uuden palkkausjärjestelmän luominen. Uudistuksesta voi liittomme ja ammattitaitoiset neuvottelijamme kerätä laakerit itselleen.

Työntäyteinen tulee varmasti seuraavastakin edustajistokaudesta. Työmarkkinaelämä on niin kiivastahtista, että pitkän ajan suunnitelmat vanhenevat jo syntyessään. Lama puree kirkon alaa viiveellä, eikä kirkon taloudellinen tilanne ainakaan helpotu.

Jäsenistön piirissä liikkunut huhu, jonka mukaan ammattiliittomme olisi fuusioitumassa, ei pidä paikkaansa. Kirkonalojen ammattijärjestö SVTL jatkaa itsenäisenä liittona, vain työttömyyskassa fuusioidaan. SVTL:n työttömyyskassa fuusioituu ensi vuoden alusta lähi- ja perushoitajien työttömyyskassa SuPer työttömyyskassan kanssa. SVTL:n työttömyyskassan fuusio ei aiheuta yksittäiselle jäsenelle toimenpiteitä. Kassan jäsenet siirtyvät fuusiossa SuPer työttömyyskassan jäseniksi ja pysyvät ilman katkoja työttömyyskassan palvelujen piirissä.

Kesän tapahtumia

Tämän vuoden opinto- ja koulutuspäiviä vietettiin juhannuksen jälkeen Porvoossa Haikon kartanon arvokkaissa puitteissa. Meitä oli mittava joukko yhdessä koolla vahvihtamassa ammatillista osaamista, virkistymässä ja kohtaamassa työtovereita. Kiitos kaikille mukana olosta.

Porvoo viettää valtakunnallisesti merkittävää vuotta. Porvoon ensimmäisten valtiopäivien avajaisista on kulunut 200 vuotta. Merkittävä vuosi on myös kirkonpalvelijat ry:llä. On kulunut 75 vuotta siitä kun otettiin ensimmäinen askel kirkonpalvelijoiden ammattilaisen ja palvelusuhdeaseman edunvalvonnan tiellä. Kirkonpalvelijoiden yhdistyksen perustamiskokous pidettiin Helsingissä 20.11.1934. Kirkonpalvelijat ry toimi myös aktiivisena perustajajäsenenä oman ammattiliiton saamiseksi vuonna 1957. Näiden 75 vuoden aikana on tehty työtä kestävän perustan rakentamiseksi. On saavutettu monia merkittäviä tuloksia neuvottelujen, keskustelujen ja yhteisten pohdintojen kautta.

Kirkonpalvelijat ry oli näkyvästi esillä myös Jyväskylän kirkkopäivillä, jossa SVTL ja osa jäsenyhdistyksistä esittelivät toimintaansa. Väkeä riitti pöydän ympärillä tungokseen asti. Ohjelmaan kuului myös lauantai-iltaapäivän höyrylaivaristeily aurinkoisella Päijänteellä. Vajaat sata jäsentä nautti kauniista iltapäivästä ja yhdessäolosta. Kiitokset toimistolle ja Keski-Suomen alueyhdistykselle onnistuneen risteilyn järjestämisestä.

Työn tiimellyksessä kuullaan harvoin kiitospuheita. Käytännön työskentely voi tuntua jopa ylivoimaisen arkiselta. Hyvänä henkireikänä ja opettajanaakin ovat yhteiset kokoontumiset ja keskustelut muiden saman alan ihmisten kanssa. Vaikka maailma muuttuu sähköiset välineet ja netin kautta tapahtuva toiminta valtaavat jatkuvasti alaa, kuitenkin ihmisten sisäänrakennettu perusterve liittyy toiseen ja saada peilata asioita toisten kanssa ei muutu. Yhteisiä kohtaamisia ja kokemuksia ei voida ulkoistaa.

Hyvää syksyä ja yhteisiä kohtaamisia toivottaen

Kaarina Yli-Somero
puheenjohtaja

Seinäjäki 2010 kesällä

Kirkonpalvelijat ry:n opinto- ja koulutuspäivät on v. 2010 Seinäjoen srk-keskuksessa 29.-30.6. Hinnat 2 yötä 320,- yksi yö 260,-, pelkkä osallistuminen, ruokailut ja materiaali 180,-. Ohjelma ja ilmoittautumislomake tulee sivulle www.kirkonpalvelijat.fi lokakuun aikana.

Opintopäivät Porvoossa Haikon Kartanossa 23.-24.6.2009

Kun jotakin hyvää on luvassa oikein roppakaupalla, tavataan sanoa, että nyt ammennetaan "Porvoon Mitalla". Porvoon mitalla-teemalla pidetyt kirkonpalvelijoiden opinto- ja koulutuspäivät pidettiin keskikesän juhlan aikaan Haikon Kartanossa.

Ensimmäisenä päivänä 23.6 opintopäivillä olivat aiheina mm. Kirkonpalvelija esimiehenä ja alaisena muuttuvassa seurakunnassa, luennon piti ansiokkaasti kunniasuntio rovasti Keijo Toivanen.

Harkinnanvarainen palkanosa, seurakuntaliitokset - vaikutus kirkonpalvelijoihin. Jo hyväksi perinteeksi muodostunut kaksinpuhelu Risto Voipio ja Ritva Rasila toivat esille näitä vaikeita asioita seurakunnissa.

Uutena tulevaisuuden asiana työnmittauksen uudet kuviot, laatutasoajat siivouksessa ja kiinteistön hoidossa. Tukipalvelujen tulevaisuus: omaa vai ulkopuolisen tuottamaa? Pekka Paldanius Kimi-Teknia Oy:stä piti luennon kyseisestä aiheesta.

Puheenjohtaja Matti Löppönen esitelmöi ja keskustelutti Kirkonpalvelijoiden alaostotoiminnasta sekä Kirkon alojen ammattijärjestö SVTL ry:n alueyhdistys toiminnasta.

Vuosikokouksessa puheenjohtaja Kaarina Yli-Somero ja varapuheenjohtaja Yrjö Leppänen luovuttivat yhdistyksen hallituksen myöntämän kultaisen ansiomerkin Väinö Kokkoselle Oulusta.

Yhdistyksen kultainen ansiomerkki on myönnetty myös poissa olleille Erkki Mikkoselle, Haukiputaalta ja Juhani Saukolle, Merijärveltä sekä Martti Oralle Asikkalasta.

Hallituksen varsinaisiksi jäseniksi vuosille 2010 – 2012 tuli valituksi seuraavat henkilöt:

Jouni Honkanen Tervakoskelta
Anna-Liisa Tikkalä Laukaasta
Eija Jaakola Rovaniemeltä

Valittujen hallituksen jäsenten varajäseniksi vuosille 2010 – 2012 valittiin seuraavat henkilöt:

Jouni Honkaselle Tuula Liukko Jyväskylästä
Anna-Liisa Tikkalä Tuula Tuominen Lohjalta
Eija Jaakolalle Mirja Kaaretkoski Sodankylästä

Kirkon alojen ammattijärjestö SVTL ry:n vuosi 2010 aloittaa uuden kolmi-vuotisen vaalikauden, luottamusmieskauden ja myös uudet työ- ja virkaehtosopimuskaudet.

Yleisen maailmanlaajuisen talouskriisin takia palkkaneuvottelut myös kirkon sektorilla ilmeisesti tulevat olemaan vaikeat. Näistä seikoista johtuen vuosikokouksessa valittiin hyvän ammattiyhdistystyön omaavia henkilöitä liiton toimintaan

SVTL:n hallituksen jäsenten (2) ja heidän varajäsenten valinta kolmi-vuotiskaudeksi 2010-2012

Hallituksen esitys ehdolle SVTL:n hallituksen jäseniksi:

varsinaiset jäsenet / varajäsenet
Kaarina Yli-Somero, Kihniö/Eija Jaakola, Rovaniemi
Kari Hartikainen, Kuopio/Osmo Nissi, Hämeenlinna

SVTL:n edustajistoon kolmi-vuotiskaudeksi 2010-2012 valittavat edustajat (8) ja henkilökohtaiset varaedustajat

Hallituksen esitys ehdolle SVTL:n edustajiston jäseniksi:

varsinaiset jäsenet / varajäsenet
Eija Jaakola, Rovaniemi/Mirja Kaaretkoski, Sodankylä
Harri Kosola, Seinäjoki/
Sirpa Paakkari, Oihava
Osmo Nissi, Hämeenlinna/Hilkka Heiliö-Virtanen, Pori
Jouni Honkanen, Tervakoski/Päivi Kyllä-Heiko, Laitila

Kristiina Sanaksenaho, Oulu/Väinö Kokkonen, Oulu
Tuomas Leminen, Ikaalinen/Timo Lehto, Tampere
Saila Kostainen, Sulkava/Maarit Ilo-nen, Seinäjoki
Hannu Korhonen, Kuopio/Arvo Katajamaäki, Mikkeli

Porvoojoen ranta-aitat, vanha kaupunki sievine puutaloineen, joiden keskellä voi kuvitella elävänsä vielä 1700-lukua. Keski-ikäinen tuomiokirkko, joka vasta avattiin käyttöön vuosia kestäneiden korjaustöiden jälkeen kutsui keskiviikko aamuna virkeät hyvin pukeutuneet kirkonpalvelijat. Messussa saarnasi kirkkoherra Heikki Hakamies, liturgina toimi rovasti Keijo Toivanen ja ehtoollisen jaossa olivat mukana Kaarina Yli-Somero sekä Osmo Nissi.

Valokuvaus Porvoojoen rannalla oli yksi erikoisimmista ja huumoripitoisimmista tapahtumisista päivien aikana. Kirkkokahvit joimme Suomalaisella seurakuntakodilla.

Seurakunnan kulttuurihistoriallisten kokoelmien suojelua ja evakuointia ja ennaltaehkäisevää konservointia luennoi Heidi Wirilander, tekstiilikonservaattori.

Viimeisenä muttei vähäisempänä luontona Työhyvinvointi, tunneviisaus, voimaantuminen kouluttaja, runoilija tarinankertoja Paavo Kärkkäinen herätti yleisön puheellaan, kuvilla ja musiikilla.

Opinto- ja koulutuspäiville osallistui noin 160 henkilöä. Tulevan vuoden opinto- ja koulutuspäivät pidetään Seinäjoen seurakuntakeskuksessa 29.-30.6.2010.

Lämpimät kiitokset järjestelyistä vastanneelle Porvoon päivien juhlatoumikululle.

Sihteeri Karipekka

Kirkonpalvelijan eettiset ohjeet osoittaneet tarpeellisuutensa

Kirkonpalvelijoiden eettiset ohjeet ovat olleet käytössä neljä vuotta. Tänä aikana ne ovat osoittaneet monessakin mielessä tarpeellisuutensa. Näiden ohjeiden tarkoitus on ollut antaa raamit ja perusteet sille työlle, mitä kirkonpalvelijat tekevät riippumatta siitä, millainen itse kunkin työnkuva ja työtehtävät saattavat olla.

Seurakuntien tilanne neljän viimeisen vuoden aikana on muuttunut. Kirkosta eroaminen jatkuu, seurakuntien talous näyttää kirstyvän, suurempia yksiköitä syntyy jne. Tämä kaikki vaikuttaa tavalla tai toisella kirkonpalvelijan työn sisältöön ja tehtävien mahdolliseen laaja-alaisuuteen. Tällöin on tärkeää, että on olemassa oman työn perustalle eettiset ohjeet, jotka nousevat jäsenkunnan tuottamista sisällöistä ja eettisistä perusarvoista.

Eettiset ohjeet ovat ikään kuin kompassi, jonka varassa on hyvä suunnistaa ja pitää mielessä, mikä on kirkonpalvelijan työn perusta ja kenen palveluksessa sitä ollaan. Samalla nämä ohjeet tuovat selkeästi näkyviin sen, että kirkonpalvelijoiden perustehtävänä on ”kirkastaa Jumalaa ja olla hyödyksi yhteiskunnalle ja kirkolle”.

Porvoo, Haikon kartano 23.06.2009

Keijo Toivanen
Eettisten ohjeiden työryhmän puheenjohtaja
Kunniasuntio, rovasti

Kaikki seurakunnassa tehtävä työ palvelee kirkon perustehtävää ja nostaa seurakuntalaisten saamaa palvelua, kun tehdään ja teetetään työtä ymmärtäen kokonaisvaltainen osaaminen.

Neljän vuoden ajan ovat eettiset ohjeet tukeneet kirkonpalvelijoita tässä työssä. Työssä, johon mahtuu paljon, ennen kaikkea runsaasti odottamatonta ja inhimillistä.

Olemme saaneet Jumalalta lahjaksi työssä tarvittavat taitomme, kykymme, terveytemme, aikamme ja persoonamme. Asenteemme tätä lahjaa kohtaan ilmentää suhdettamme Jumalaan. Se johtaa meidät näkemään vastuumme kristittyinä arjen pienissä valinnoissa, jotka tosiasiaa ovat suuria. Kirkonpalvelijan eettiset ohjeet on tehty auttamaan meitä kasvusamme ihmisiksi, jotka ovat kristittyjä, eivät vain nimeltä, vaan myöskin teoilta.

Kirkonpalvelijan työn pää tarkoitus on Jumalan kirkastaminen, seurakuntaa palvellen ja seurakunnan Herralle vastuuta kantamalla.

Porvoo, Haikon kartano 23.06.2009

Kirkonpalvelijat ry
Kaarina Yli-Somero, puheenjohtaja
Kari Hartikainen, sihteeri

KIRKONPALVELIJAN EETTISET OHJEET

1. Johdanto

Kirkonpalvelijan työn luonne, tehtävät ja toiminnan painopisteet vaihtelevat tehtäväalueen mukaan. Seurakuntalaisille, asiakkaille ja muille työntekijöille annetaan sellaista palvelua, apua, neuvoa ja opastusta, mitä he kulloinkin tarvitsevat.

Kirkonpalvelija auttaa moniarvoisessa yhteiskunnassa eri-ikäisiä, kulttuuritaustaltaan erilaisia ja erilaisissa elämäntilanteissa olevia ihmisiä heidän tarpeensa mukaan.

Auttamisessa noudatetaan kristillisen lähimmäisenrakkauden periaatteita.

Keskeisiä ammattitaitovaatimuksia ovat asiakaslähtöisyys, vuorovaikutus- ja yhteistyötaidot, hienotunteisuus, vaitiolovelvollisuuden noudattaminen, empaattisuus, vastuullisuus, hyvä käytös, palvelualttius, tasapuolisuus ja kuuntelemisen taito.

2. Eettisten ohjeiden tarkoitus

Eettisten ohjeiden tarkoituksena on luoda pohjaa kirkonpalvelijan työlle ja tukea sitä. Samalla ohjeet helpottavat kirkonpalvelijan pää-

töksentekoa ja ratkaisuja hänen päivittäisissä tehtävissään suhteessa seurakuntalaisiin, muihin asiakkaisiin ja työyhteisön muihin työntekijöihin sekä päätöksentekijöihin.

Eettiset ohjeet ovat myös suojana, jos kirkonpalvelijan työtä kohtaa ulkopuolinen kritiikki. Samalla nämä ohjeet ja niihin sitoutuneet kirkonpalvelijat suojaavat myös asiakkaita ja koko yhteiskuntaa. Näissä ohjeissa esille tulevat kirkonpalvelijoiden yhteiset arvot lisäävät ammattikunnan sisäistä yhtenäisyyttä ja keskinäistä kanssakäymistä.

3. Kirkonpalvelijan työn eettiset periaatteet ja perusarvot

Kirkonpalvelijan työn keskeisiä arvoja ja periaatteita ovat elämän kunnioittaminen, ihmisarvon mukainen kohtelu, oikeudenmukaisuus, tasa-arvo, vastuullisuus, lähimmäisenrakkaus, usko, yhteiskuntavastuu ja kutsumus. Lähimmäisenrakkauden periaate on keskeinen lähtökohta kirkonpalvelijan kohdatessa työssään seurakuntalaisia ja muita asiakkaita. Tämä periaate pohjautuu kristilliseen arvope-
rastaan, jossa korostuvat usko, toivo ja rakkaus sekä ihmisen kunnioitus ja tasa-arvo.

Lähimmäisenrakkaus edellyttää, että kirkonpalvelija näkee jokaisen ihmisen ainutlaatuisuuden ja arvon Jumalan kuvana. Samalla hän kantaa vastuuta toisista ihmisistä, varsinkin heikoimmista. Lähimmäisenrakkaus perustuu kultaiseen sääntöön: Jeesus sanoo: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille.” (Matt. 7:12) ja rakkauden kaksoikäskyyn: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäme-
stäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.” (Matt. 37-39).

Kirkonpalvelijan työn kivijalkana on selkeästi työn tekeminen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon palveluksessa. Tämä kirkon työ pohjautuu kirkon oman tunnus-
tuksen mukaiseen perustehtävään, joka on evankeliumin ilosanoman julistamista ihmisille ja kaikille kansoille. Tässä kirkon perustehtävässä on mukana myös kaikki se työ, jota kirkonpalvelija tekee päivittäin omassa seurakunnassaan toimien kirkon hyväksi.

Yhteiskuntavastuu tarkoittaa sellaista kirkonpalvelijan asennetta omaa työtään kohtaan, että hän ymmärtää olevansa rakentamassa hyvän elämän edellytyksiä yhteiskunnassamme. Samalla hän kantaa vastuuta elinympäristöstämme, kulttuuristamme ja yhteisöistämme.

Luterilaisen työetiikan mukaan kirkonpalvelijan työ on pyhää, koska Jumala on kutsunut ihmiset elämään kristittyinä ja omassa ammatissaan ja tehtävässään palvelemaan kanssaihmi-
siä ja yhteiskuntaa ja

siten Jumalaa. Työn päätarkoitus on kirkastaa Jumalaa ja olla hyödyksi yhteiskunnalle ja kirkolle.

4. Kirkonpalvelijan suhde työyhteisöönsä

Kirkonpalvelijan tulee arvostaa oman ammattitaitonsa lisäksi työtovereittensa ja yhteistyökumppaneittensa työtä ja ammattitaitoa. Hänen tulee työssään osallistua koko työyhteisönsä toiminnan kehittämiseen ja arvioimiseen. Näin toimiessaan hänen tulee käyttää oman alansa asiantuntijana puheenvuoroja, ilmaista mielipiteitä ja ottaa kantaa esille tulleisiin asioihin. Hänen tulee tiedostaa ja huomioida kollegoidensa ja muiden työalojen edustajien mielipide-erot ja harjoittaa rakentavaa kritiikkiä asianmukaisen kanavien kautta vastuullisella tavalla. Hän tukee työtovereitaan ja tarvitsee myös itse muiden tukea. Samoin hän odottaa, että esimies tukee, ohjaa ja kannustaa häntä työssään. Erilaisuuden hän näkee rikkautena.

Kirkonpalvelija on työstään vastuussa esimiehilleen. Hän sitoutuu työyhteisön työskentelyyn ja yhteisesti sovittuihin pelisääntöihin sekä noudattaa palvelussuhteiden määräyksiä niiltä osin, kun ne koskevat hänen työnkuvaansa.

Toimivassa työyhteisössä kirkonpalvelija on tietoinen esimiehsuhteista, päätöksentekoprosesseista, toimintatavoista ja voimavarojen kohdentamisesta. Kirkonpalvelija on esimiehelleen suunnittelu-, toiminta- ja raportointivastuussa.

5. Ammattitaidon kehittäminen ja työssä jaksaminen

Työssä jaksamisen ja ammatillisen itsetunnon lähtökohtana on se, että työntekijä tietää tekevänsä ammatillisesti oikein, työyhteisön kannalta tarkoituksenmukaisesti ja ihmisenä rehellisesti. Kirkonpalvelija on tietoinen ammatillisesta vastuustaan kirkon työntekijänä. Osana ammattitaidon ylläpitämistä kirkonpalvelijalla on eettinen oikeus ja velvollisuus huolehtia omasta hyvinvoinnistaan ja hengellisestä elämästään. Hän kantaa vastuuta

myös oman alansa opiskelijoiden ammattitaidon kehittymisestä ja arvioimisesta.

Oman ammatillisen osaamisen kehittäminen aktiivisesti on koko työuran kestävä tehtävä. Se vahvistaa kirkonpalvelijan itsetuntoa ja minäkuva-
a. Ammatillinen itsensä kehittäminen antaa mahdollisuuden tuulettaa ajatuksia, syventää ja laajentaa osaamista ja tietämystä. Se parantaa työmotivaatiota ja vahvistaa ammatti-identiteettiä. Samalla se ennaltaehkäisee loppuun palamista ja kyynisyyttä.

Oman ammattitaidon kehittämisen lähtökohtana on pidettävä oman ammattialan ammattitutkinnon suorittamista. Tämän lisäksi ammattitaidon jatkuvaan syventämiseen kuuluu halu lukea oman alan kirjallisuutta ja ammattilehtiä sekä seurata siihen liittyvää ajankohtaista keskustelua. Kirkonpalvelijalla on myös oikeus syventää ammatillista osaamistaan osallistumalla erilaisille täydennyskoulutuskursseille sekä käyttämällä hyväkseen työnohjaus-
sen antamia mahdollisuuksia.

Työssä jaksamisen kannalta kirkonpalvelijan olisi hyvä vapaa-aikana päästä irti työasioista viettämällä aikaansa perheen, läheisten ihmisten ja harrastustensa parissa. Hänen olisi suotava itselleen oikeus lepoon ja virkistymiseen.

6. Kirkonpalvelija ja kirkon perustehtävä

Kirkon näkökulmasta katsottuna ei ole olemassa toivottomia tilanteita, sillä vaikeuksien ja vastoinkäymisten keskellä syntyy merkityksellisiä yhteyksiä ihmisten ja Jumalan välille. Eettisten ohjeiden toteuttamisessa tarvitaan anteeksi-
antamista ja tietoisuutta siitä, että jokaisella on lupa olla keskeneräinen ja inhimillinen. Kirkonpalvelijan työssä toivo tarkoittaa uskoa ja luottamusta siihen, että Jumala on läsnä hyvinä ja pahoina hetkinä. Näin ollen kirkonpalvelija on omalta osaltaan mahdollistamassa sen, että kirkko voi toteuttaa perustehtävänsä.

Ruoveden suntion tehtävät 109 vuotta samassa suvussa

Suntion tehtäviin kuului vanhastaan kaikinpuolinen papiston palveleminen jumalanpalveluksen aikana, huolenpito kirkosta ja järjestyksen ylläpito jumalanpalveluksissa.

Ensimmäinen erillinen suntio Ruovedelle valittiin vuonna 1696, kun lukkari Juho Blomin ohella suntioksi valittiin entinen Peskan renki Pietari Matinpoika. Ison vihan jälkeen suntiona toimi pitkään pappilan torppari Yrjö Heikinpoika Pirttilä (k. 1755), joka alunperin otettiin oikeastaan lukkariksi, kun varsinainen lukkari Antti Blom ei osannut opettaa lapsia.

Tämän jälkeen lukkarien mainitaan usein hoitaneen suntion tehtäviä oman toimensa ohella. Tehtävien kunnollisesta suorittamisesta pidettiin huoli piispantarkastuksissa, joissa säännöllisesti arvioitiin myös suntion eli unilukkarin tai väkkärin tehtävien hoito.

Vuodesta 1847 lähtien suntion tehtäviä hoiti lähes puolen vuosisadan ajan Juuse Wilenius. Hän oli syntynyt 21.1.1814 Pitkälän kylän Munalan tor-

passa köyhään perheeseen. Wilenius oli alunperin räätäli, mutta tämä ammatti jäi, kun hänet valittiin suntioksi.

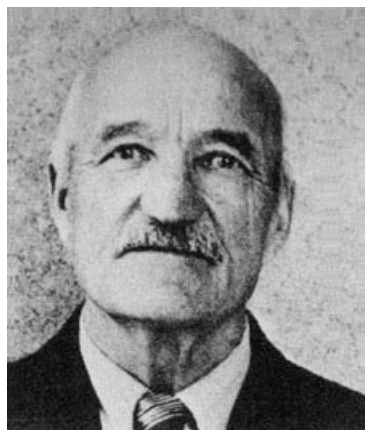
Vuodesta 1855 hän huolehti kirkkoherra Durchmanin apuna seurakunnan vaivashoidosta. Uraauurtavaa oli myös Wileniuksen työ suntio-lastenopettajana vuodesta 1848 lähtien.

Seurakunnallisten tehtäviensä ohella Wilenius oli aikaansaapa mies muillakin julkisen elämän aloilla. Hän hoiti kunnallislautakunnan esimiehen tehtäviä vuodet 1866-1886, hoiti pitäjän lainajvästöä yli 30 vuotta, toimi paloapuyhdistyksen varaesimiehenä, oli mukana kouluhankkeissa, kirjoitteli sanomalehtiin ja toimi vielä kaiken muun ohella »kyläkirjurina» sekä hoiteli kaikenlaisia pitäjäläisten asioita.

Ruoveden kuntalaiset lahjoittivat Wileniukselle tämän 65-vuotispäivänä kallisarvoiset hopeiset »kirjoitusneuvot» kiitollisuudenoitukseksi »siitä rehellisyydestä ja ahkeruudesta, jolla hän oli yli 30 vuorokautta palvelut». Seurakunta muisti pitkäaikaista palvelijaansa tämän 80-vuotispäivänä lahjoittamalla hänelle kuvaraamattun. Suomen talousseura myönsi Wileniukselle hopeisen ansiomerkin »uutetuudesta».

Tampereen Sanomissa kirjoitettiin sattuvasti hänen merkityksestään Ruoveden yhteisten asioiden hoitamisessa: »Sanalla sanoen: Missä miestä on tarvittu, siinä on Josef Wileniusta käytetty.» Wilenius kuoli 29.3.1896.

Tässä yhteydessä voidaan palauttaa mielin, miten Wileniuksen seurakunnan hyväksi suorittama työ jatkui kauniilla tavalla hänen jälkeläistensä kautta aina kolmanteen polveen saakka. Wileniuksen poika Kustaa Vinha toimi isänsä jälkeen suntiona, hänen tyttärensä Lyyti Pouru kiertokoulunopettajanaja tämän mies Eemil Pouru kirkonisäntänä. Samoin kirkonisän-

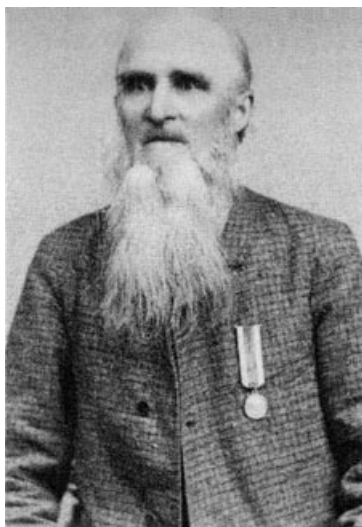

Kustaa Vinha.

tä Kristian Soisalon puoliso oli Wileniuksen tytär.

Isänsä jälkeen vuonna 1896 suntion tehtävät vastaanottanut Kustaa Vinha (s. 6.6.1873 – k. 11.6.1962) astui monessa suhteessa isänsä jalanjälkiä toimien 59 vuotta Ruoveden suntiona. Kyvykkäänä miehenä Kustaa Vinha joutui suorittamaan sellaisiakin tehtäviä, jotka eivät oikeastaan kuuluneetkaan suntiolle, mm. kuulustelemaan ja luettamaan kinkeriväkeä samaan tapaan kuin papisto tätä tehtävää suoritti, kunnes suntio vuonna 1903 vapautettiin kinkerikierrasta.

Kustaa Vinha oli varsinaiselta ammatiltaan kirjansitoja. Vuonna 1903 hän perusti Ruoveden kirkonkylään kirjakaupan, jota hoiti itse vuoteen 1938. Vinha toimi myös lainajvästön hoitajana, Ruoveden Paloapuyhdistyksen toimitusjohtajana 50 vuotta, Ruoveden kunnallislautakunnan esimiehenä vuosina 1909-1910, 1914-1918 ja 1925-1927 sekä vaivashoitohallituksen esimiehenä joitakin vuosia. Vinhan seurakunnassa nauttimaa arvostusta kuvaavat hänen pitkäaikaiset jäsenyytensä kirkkovaikkuustossa 1919-1952 ja kirkkoneuvostossa 1913-1952.

Juuse Wilenius.

Yläpölyinen taivaallinen työmme

Haikon kartano komeudessaan ikivanhan Porvoon kupeessa odotti kirkonpalvelijoita opinto- ja koulutuspäiville kesäkuussa Aaton ja Jussin päivinä. Sää oli houkuttelevan lämmin ja kaunis kuin juhannusmorsian. Lämpö tarttui suuren osallistujajoukon iloiisiin mieliin.

Oi herra kiitos sanastasi, taas kylvit meihin siemenen.

Kesäpäivien avauksessaan arvoisa puheenjohtajamme loi katsauksen kirkonpalvelustyön tähän hetkeen. Kannustavaan tapaansa hän löysi uusia mahdollisuuksia sekä työ- että palkkaasioissa.

Juhlatoimikunnan puheenjohtajan tervetuloitovotus ja Porvoon kirkkoherran tuomat Porvoon seurakuntien terveiset hiippakunnan edustajan avauspuheen saattelemana saivat meidät paikalle saapuneet tuntemaan itsemme tervetulleiksi ja arvostetuiksi.

Se juurtuu mielessämme ja kantaa hyvää hedelmää.

Kirkon perustehtävä ja Kirkonpalvelijoiden eettiset ohjeet antoivat pohjan ansioituneen kunniasuntiomme luento-työnkuvien muuttuessa haasteellisessa kirkon sisäisessä ja toimintaympäristön muutoksessa. Tilastojen luotsaamana saimme asiaa, jossa esimies/alaistilanteita valaistiin monesta tärkeästä näkökulmasta. Olemme työssämme usein yksin puurtajia. Itsensä johtaminen, johon kaikki johtaminen perustuu, onkin siis työtapana käytössä. Siitä on hyvä lähteä kehittymään sekä esimies- että alaistehäviin.

Maittavan lounaan jälkiruuksi meille tarjottiin kirkkoneuvoksen ja pääliittomme toiminnanjohtajan dialogi, joka antoi paitsi ohjetta myös viihdetä. Seurakuntaliitosten tuoma vaikutus työhömmme ja apu harkinnanvaraisen palkanosan ymmärtämiseksi aukesivat vuorokeskustelussa. Seurakuntien

lukumäärän väheneminen tulee väistämättä vaikuttamaan työpaikkoihin ainakin luonnollisen poistuman kautta vähentävästi. Toisaalta myös uudenlaisia työnkuvia syntyy seurakuntarakenteiden muuttuessa. Harkinnanvaraisen palkanosan tason ja arviointikriteereiden määrittelyn selvittäminen työpaikoilla tulee vaatimaan panostuksen, johon kovin moni seurakunta ei ehkä ole valmistautunut.

Pohdinta siivoustyön uusien mitoituksien sopivuudesta työhömmme antoi monelle uusia ajatuksia. Metodien sovittaminen sellaisenaan kirkonpalvelijan monimuotoiseen kiinteistöhoito- ja siivoustyöhön ei kuitenkaan ehkä parhaiten palvele ketään. Haasteellista olisi keksiä siivousmenetelmä, joka toisi mahdollisuuden nopeaan, tehokkaaseen ja tasokkaaseen suoritukseen juuri kirkkojen ja seurakuntatalojen käyttöön. Työmme jatkumisen kannalta on tärkeää, ettei tämä keksintö olisi ulkopuolinen ostopalvelu.

Alaosasto- ja alueyhdistystoimintaan puheenvuorossaan perehtynyt pääliittomme puheenjohtaja toi terveiset vierailuiltaan. Kentällä tehtävä työ on kantanut hedelmää, mutta vielä on paljon tekemättä ja mahdollista tehdä.

Päivällinen loistokkuudellaan sai anteeksi myöhästymisensä. Vuosikokous pääsi alkamaan ja kiireisimmät ehditvät tutustumaan Porvoon ja kylpylän antiin. Miten antoisat olivatkaan ne yhdessä jaetut ajatukset ja kokemukset kuulaassa juhannusyössä. Mielissä päivän opetukset ja edessä aamun messu.

Sen valo tiemme valaiskoon, menomme, työmme johtakoon.

Tuntui hyvältä saada olla osa sitä hartautta, mikä vallitsi Porvoon tuomio-kirkossa kirkonpalvelijoiden viettäessä aamumessua yhdessä. Lähes rau- nioista noussut temppele ja sen vartijat ottivat meidät vastaan rakkaudella. Kirkkoherran saarna muistutti meitä työmme tarpeellisuudesta ja loi siten

uskoa tulevaan. Ajatus siitä, että liian harvoin voi kiireettömästi osallistua ehtoolliselle antoi tilanteelle erityisen merkityksen. Suuresti voimaa antavat paperinohut ehtoollisleipä ja viinitilka yhdistivät meidät Kristukseen.

Suo meidän täältä mennessämme sana puhdas säilyttää. (Virsi 211)

Pudotus takaisin maan pinnalle tapahtui kompuroiden mukulakivirinetä alas Porvoon joen rantaan yhteiskuvaan. Seurakuntatalolla juotujen kirkkokahvien jälkeen paluu Haikon kartanalle palkitsi. Luentojen helmet odottivat kuulijoitaan.

Tekstiilikonservaattorin asiapitoiset tiedot ja ennaltaehkäisevät hoitotoimet jakoivat kiinnostaa joukkoa. Konservoinnin tarkoitus on turvata yhteisen kulttuurihistoriallisen perintömme säilyminen. Usein juuri kirkonpalvelija on työssään vastuussa monista esineistä, jotka vaativat tietoa ja taitoa. Siksi on erityisen tärkeää kiinnittää huomiota koulutukseen, jonka avulla monet kirkkoissa olevat esineet ja tekstiilit saisivat oikeaoppisen hoidon.

Meitä kaikkia koskettava työhyvinvointi ja siihen liittyvät tunteet ja viisaus tässä jatkuvassa voimain mittelössä saivat siivet päivien viimeisen vaan ei vähäisen esitelmöitsijän pannessa itsensä ja elämänsä alttiiksi. Tosielämä esimerkein hän sai meidän mielemmme herkeksi ja siten löysimme itsestämme voimaa ja viisautta.

Ennen kotiinlähdelounasta saimme tilaisuuden kiittää järjestäjiä ja kutsun ensi kesänä Seinäjoelle.

Päivien aikana yllämme leijunut siunattu yläpöly laskeutui päällemme ja tunsimme voimakasta yhteenkuuluvuutta ja suurta ymmärrystä. Niillä voimilla kotiuduimme ja jatkamme työtämme rakkaassa kirkossamme.

Maija Inkinen
Kirkonpalvelija Lempäälästä

Kirkonpalvelija esimiehenä ja alaisena muuttuvassa seurakunnassa

Suomalaiset arvostavat kirkon perustyötä vähän aiempaa enemmän. Kirkolliset toimitukset ja kirkon tekemä työ vähäosaisten hyväksi ovat vahvistaneet kirkkoon kuulumisen syitä viime vuosina. Tiedot selviävät kyselystä, johon haastateltiin tuhat suomalaista tammikuussa 2007.

Kyselyn mukaan yhdeksän kymmenestä luterilaisen kirkon jäsenestä listasi kirkkoon kuulumisen syiksi mahdollisuuden kirkolliseen hautaan siunaamiseen, kristilliseen kasteeseen ja kirkolliseen vihkimiseen.

Kaikkiaan 87 % vastanneista arvosti kirkollista vihkimistä, kun vuonna 2003 vastaava luku oli 84 %.

”Kirkon jäsenet odottavat kirkon olevan läsnä elämän taitekohdissa, syntymän, avioitumisen ja kuoleman yhteydessä”, sanoo Kirkon tutkimuskeskuksen johtaja Kimmo Kääriäinen.

Haasteet muuttuvassa seurakunnassa

Haasteina (uhat) näyttävät olevan kirkonpalvelijan työlle mm. jäsenmäärän lasku, maallistuminen, talous, ilmapiiirin muutos ja jäsenten heikko sitoutuminen.

Toisaalta kirkonpalvelijan työn arvostusta ja merkitystä vahvistavat mm. suomalaisten arvostus kirkon perustyötä kohtaan. Erityisesti tämä koskee kirkollisia toimituksia.

Kirkon vahvuutena on vielä toistaiseksi suuri jäsenmäärä, ammattitaitoiset työntekijät, vapaaehtoiset, kirkolliset toimitukset, lapsityö, rippikoulut ja diakoniatyö vähäosaisten hyväksi.

Kirkon heikkoutena ovat osallistujamäärä, pienen aktiivijoukon palveleminen, päätöksenteon kankeus ja sisäiset ristiriidat.

Tässä eräs näkökulma siihen mai-semaan, jonka keskellä kirkonpalvelija tekee työtään tänä päivänä joko esimiesasemassa tai alaisena omalla paikallaan.

On itsestään selvää, että jotakin täytyisi tehdä monien asioiden suhteen, jotta kirkosta lähtevien ihmisten määrä saataisiin laskuun. Tässä suhteessa haaste on yhteinen riippumatta siitä, mihin työntekijäryhmään kukin kuuluu. Nyt tarvitaan aitoa joukkuehenkeä, jotta kurssi muuttuisi ja että kirkko koettaisiin sellaisena, että se on läsnä ihmisen eri elämänvaiheissa niin surus-
sa kuin ilossakin.

Kirkonpalvelija esimiehenä

Viime vuosina tapahtunut kehitys on johtanut siihen, että kuntia on yhdistetty suuremmiksi yksiköiksi, jolloin tämä kehitys on vaikuttanut myös seurakuntien yhdistymishankkeisiin. Noin 600 seurakunnasta on tultu 466 seurakuntaan. On syntynyt suurempia seurakuntia tai seurakuntayhtymiä. Tämä on vaikuttanut työn uudelleen organisoimiseen.

Tällöin on jouduttu väistämättä miettimään kirkonpalvelijoiden työnkuvia ja tehtäviä uusiksi. On syntynyt tarve esimiestehtäville.

Kirkonpalvelijoista on osa siirtynyt esimieheksi alaisen paikalta johtamaan ”tiimiään” tai ryhmäänsä, joka esim. vastaa seurakuntayhtymän kiinteistöihin liittyvistä tehtävistä (siivous/ puhtaanapito).

Tähän tehtävään siirtynyt kirkonpalvelija saa vastuulleen mm. alaistensa työvuorolistojen laadinnan, palaverien ja kokousten johtamisen, koulutussuunnitelmien valmistamisen, kehityskeskustelujen käymisen ja osaamiskartoitusten laadinnan jne.

Tässä tehtävässä esimies joutuu tarkastelemaan aikaisemmin tekemäänsä työtä toisesta näkökulmasta. Tilanne herättää pohdittavaa: miten johdan, kannustan, motivoin, palkitsen, annan palautetta ja ratkaisen erimielisyyksiä? Olenko selvillä koko ajan siitä, mikä on kirkon perustehtävä, millaisia ratkaisuja minun tulisi tehdä, jotta omalta osaltani yhdessä minulle osoitettujen alaisten kanssa joukkueena ”pelaisin” sa-

maan maaliin eli tukisin kirkon perustehtävän toteutumista tässä seurakunnassa tai seurakuntayhtymässä? Olenko siis yhteistyökykyinen esimiehenä huolehtien työyhteisön yhteisestä päämäärästä vai olenko hajottaja ja tuke-massa esimiehenä ”tiimiäni” pelaamaan eri maaliin?

Esimieheltä odotetaan hyvää kuuntelemisen taitoa ja kykyä kannustaa työntekijöitä. Tuo sama asia ilmaistaan kirkonpalvelijan eettisissä ohjeissa näin: ”Samoin hän (alainen) odottaa, että esimies tukee, ohjaa ja kannustaa häntä työssään.”

Psykiatri William Glasser on tutkinut ihmisen tunne-elämän tarpeita. Näissä tutkimuksissa hän on todennut, että ihmisellä on kaksi tunne-elämän perustarvetta. Nämä ovat:

- Rakastaa ja saada rakkautta
- Tuntea olevansa jonkin arvoinen itselleen ja toisille

Näissä Glasserin esillä tuomissa ihmisen tunne-elämän perustarpeissa on paljon viisautta ja opittavaa kaikille niille, jotka toimivat esimiestehtävissä. Varsinkin tuo jälkimmäinen olisi hyvä pitää mielessä aina silloin, kun antaa palautetta työntekijälle työstä. Palautteen olisi oltava rakentavaa eikä sellaista, joka saisi työntekijän tuntemaan, ettei hän ole minkään arvoinen itselleen eikä toisille työyhteisössään. Valitettavasti työntekijä tulee loukatuksi turhan usein juuri tuon kohdan: tuntea olevansa jonkin arvoinen itselleen ja toisille suhteen.

Esimiehen perusvaatimuksina voidaan pitää kykyä kestää etäisyyttä, yksinäisyyttä, epävarmuutta ja arvostelua. Hänellä olisi oltava hyvä mielen-terveys ja henkinen kestävyys. Häneltä edellytetään kykyä ilmaista itseään ja ymmärtää muita. Hänellä on oltava yhteistyötaitoja ja halua sitoutua yhteisiin tavoitteisiin. Hyvä itsetunto ja vapautuminen kateuden ongelmista luovat hyvän pohjan esimiestaidoille ja johtamiselle.

Esimiehen tehtävään kuuluu huolehtia siitä, että kirkon (työyhteisön) perustehtävä säilyy kaikilla kirkkaana mielessä. Keskeinen osa esimiestehtävää on varmistaa henkilöiden ja toiminnan kehittyminen – osaamisesta huolehtiminen.

Suomalainen työlainsäädäntö pelkistää esimiesvastuut toteamalla: ”oikeus ja velvollisuus johtaa ja jakaa työtä”.

Valitettavasti monet havainnot seurakunnista kertovat, että esimies väistää vastuutaan eikä puutu epäkohtiin, vaan jättää asiat kellumaan odottaen, että aika ikään kuin hoitaisi sen hänen puolestaan. Seurauksena voi olla pahoinvointia työssä, keskinäistä tai esimiehen kiusaamista ja tehottomuutta, panettelua, selän takana puhumista ja erilaisten klikkien muodostumista. Lopputuloksena saattaa olla tilanne, ettei kukaan voi hyvin ja tilanteen purkamiseen saatetaan tarvita esim. työsuojelutarkastuksen toimenpiteitä.

Ikävien ja vaikeiden päätösten tekeminen on taitolaji. Tähän on oltava valmiutta esimiehellä silloin, kun sellainen päätös on välttämätön kirkon perustehtävän toteuttamisen kannalta.

Ihmisten johtaminen on vaikeata ja varsinkin muutosten aikaansaaminen sekä työntekijöiden vastuuttaminen ja sitouttaminen seurakunnan perustehtävään, uudistuksiin ja arvoihin.

Esimiehen on itse kannettava huolta omasta jaksamisestaan ja kunnostaan. Jos kirkonpalvelijalla esimiestehtäviä hoitaessaan on siviilielämä kunnossa, niin silloin hänellä on oiva mahdollisuus menestyä tehtävässään paremmin.

Kirkonpalvelija alaisena

Viime aikoina on kiinnitetty huomiota työelämän haasteissa myös alaistaitoihin esimiestaitojen ohella. On huomattu, että hyvään johtamiseen liittyy oleellisenä osana kysymys siitä: mitä nämä alaistaidot ovat ja mitä se tarkoittaa, kun puhutaan siitä, mitä on olla hyvä alainen?

Yleisesti on todettu, että suurin osa näistä alaistaidoista on osittain kadonneita, normaaleja kansalaistaitoja kuten esim. yhteisten pelisääntöjen kunnioittaminen, toisen huomioonottaminen, hyvien tapojen noudattaminen ja yhteistyön tekeminen.

Työpaikan käyttäytymissäännöt ovat hyvin pitkälle samanlaisia kuin perheen tai koulun pelisäännöt.

Kirkonpalvelijan eettisissä ohjeissa alaistaitoja kuvataan näin: ”Kirkonpalvelija on työstään vastuussa esimiehilleen. Hän sitoutuu työyhteisön työskentelyyn ja yhteisesti sovittuihin pelisääntöihin sekä noudattaa palvelussuhteiden määräyksiä niiltä osin, kun ne koskevat hänen työnsänsä”.

”Toimivassa työyhteisössä kirkonpalvelija on tietoinen esimessuhteista, päätöksentekoprosessista, toimintatavoista ja voimavarojen kohdentamisesta. Kirkonpalvelija on esimiehelleen suunnittelu-, toiminta- ja raportointivastuussa”.

Professori Soili Keskinen kirjoittaa kirjassaan (Alaistaidot – luottamus, sitoutuminen ja sopimus) näin: ”Esimiestä on totuttu moittimaan, mutta joskus kannattaa katsoa peiliinkin. Esiimestaitojen ohessa on tarkasteltava myös alaisten toiminnan laatua. Esiimestyön onnistuminen edellyttää, että henkilöstö toimii vastuullisesti ja motivoituneesti. Ratkaisevaa on, haluavatko alaiset pysytellä esimiehen ulottumattomissa vai edellyttävätkö he aktiivista yhteistyösuhdetta. Esiimestaidon ohella tarvitaan alaistaitoa.”

Hyvän alaisen keskeisimmät alaistaidot ovat: sitoutuminen työyhteisön perustehtävän tekemiseen omalta osaltaan (tieto oman työpanoksen merkittävydestä), halu kehittää omaa työtään, ammatillinen osaaminen (elinikäinen oppiminen), taito kommunikoida omasta työstä (esimiehen informoiminen omasta työstä ja havaintojen kertominen), yhteistyötaidot (velvollisuus olla yhteistyössä esimiesten ja työkavereitten kanssa), joustavuus (missä määrin joustetaan työajassa puolin ja toisin), kyky antaa ja vastaanottaa palautetta, myönteisen ilmapiirin ylläpitäminen ja omasta jaksamisesta huolehtiminen (fyysinen ja hengellinen hyvinvointi).

Alaistaidot korostavat koko työyhteisön vastuuta työhyvinvoinnin synnyttämisestä, sillä työkyvystä ja työyhteisön ilmapiiristä huolehtiminen on jokaisen työntekijän vastuulla.

Alaistaitojen ja esimiestaitojen avulla toteutetaan hyvää johtajuutta ja luodaan edellytyksiä hyvin toimivalle työyhteisölle.

”Kirkonpalvelijan tulee arvostaa oman ammattitaitonsa lisäksi työtovereittensa ja yhteistyökumppaneittensa työtä ja ammattitaitoa. Hänen tulee työssään osallistua koko työyhteisön toiminnan kehittämiseen ja arvioimiseen. Näin toimiessaan hänen tulee käyttää oman alansa asiantuntijana puheenvuoroja, ilmaista mielipiteitä ja ottaa kantaa esille tulleisiin asioihin”, näin todetaan kirkonpalvelijan eettisissä ohjeissa.

Yhteinen tavoite

Luentoni otsikko: Kirkonpalvelija esimiehenä ja alaisena muuttuvassa seurakunnassa luo eteemme väistämättä ymmärryksen siitä, että oli kirkonpalvelija esimiestehtävissä tai työssä alaisena, niin huoli kirkon tulevaisuudesta on yhteinen. On syytä puhalttaa yhteen hiileen ja pohtia vakavasti molempien tahojen omalta osaltaan sitä, miten perustehtävä voitaisiin hoitaa vieläkin paremmin, jotta ihmiset kokisivat kirkkoon kuulumisena suurena etuokautena eikä välttämättömänä pahana.

Esimies- ja alaistaidot näyttävät monilta osin koostuvan samoista aineksista. Molempia tarvitaan, jotta yksittäisen työntekijän panos omassa tehtävässään voisi toteutua mahdollisimman hyvin. Kun näin tapahtuu, niin enempää ei voi vaatia. Tällöin kirkko työntekijöittensä välityksellä toteuttaa sille uskottua tehtävää mahdollisimman aidosti ja hyvin. Onhan Messarimme, Jeesus Kristus antanut kirkolle selkeän tehtävän lähetyskäskeksään: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattamaan.” (Matt. 28:19-20). Tästä on syytä pitää kiinni, toimipa kirkonpalvelija työssään esimiehenä tai alaisena.

Pieksämäki 20.06.2009

Keijo Toivanen
Kunniasuntio
Sielunhoidon ja työnohjauksen
opettaja,
TM, rovasti, työnohjaaja,
työyhteisökonsultti
Sisälähetysseuran Oppilaitos
Pieksämäki

Tervehdys sinulle täältä pohjoisesta päin

Olemme jälleen nauttineet kesästä, vaihtelevissa säissä ja tunnelmissa, sääskien sävyttämiä kesäpäiviä on riittänyt.

Olitko Sinä kesäpäivillämme Porvoossa? Minä olin, sain taas voimia ja virikkeitä arkijaksamiseeni.

Niin toivottavasti sait sinäkin. Ehkä tapasimmekin siellä, kauniissa Haikon puistossa, taikka vaihdoin mielipiteitä antoisista luennoista.

Kirjeeni Sinulle sai kimmokkeen meitä molempia koskevasta asiasta, alamme koulutuksesta.

On ollut ilo tavata monia jotka ovat tehneet tärkeitä päätöksiä. Päätöksiä jotka vaikuttavat meidän kaikkien ammatin kehittämiseen ja arvostuksen lisäämiseen.

Heitä jotka ovat ammattitutkinnon jo suorittaneet ja tuoneet saamansa opin ja kokemukset meidän kaikkien iloksi.

Heitä jotka ovat tärkeän päätöksen kynnyksellä, aloitanko opinnot, koska, missä ja minkä muotoisena.

Heille rohkaisun sana, ota yhteyttä oppilaitoksiin. Sieltä löydät ammat-

titaitoisia ja auttavaisia henkilöitä, jotka mielellään ottavat asiiasi omakseen. Yhdessä, eri vaihtoehtoja punnitsemalla, löydätte varmasti juuri sinulle sopivan opiskelumuodon ja aikataulun.

Heitä jotka ovat ratkaisevassa osassa työpaikoilla.

Mehän tiedämme että tätä työtä tukemaan tarvitaan harjoitusta ja kokemusta käytännön työssä.

Näiden henkilöiden panos harjoittelun ohjaajina, näyttöjen vastaanottajina, työn monimuotoisuuden valottajina, kantaa hedelmää meille kaikille.

Heille toivotan voimia, kärsivällisyyttä, avointa mieltä, ymmärrystä ja intoa opastaa.

Olethan Sinäkin joku heistä. Toivon ainakin että jossain muodossa saat kokea olevasi osa tätä järjestelmää joka vie eteenpäin ammattiamme.

Ammattia jonka rikkaus on monipuolisuudessa, vaihtelevuudessa, ja mahdollisuudessa toteuttaa kirkonpalvelustyötä.

Jumalan kämmenellä on paikka meille jokaiselle, niin arkisessa työssä kuin

hartauteen hiljentyessäkin.

Siunausta ja jaksamista syksyysi.

Eija Jaakola
hallituksen jäsen

Ps. Jos ei ennen, niin tapaammehan kesäkuun lopulla Seinäjoella!

Kirkkoveneitä

Seurakuntapuutarhuri Ahronen kasatoi pesuharjaa vaahtoavaan saippuaveeteen ja jynssäsi kappelin ovenpieltä. Väliin pälyili hän ympäristöä ja varsinkin hautausmaan portista kulkijoita. Jatko sitten ahkerointiaan ja työntekoa leimasi ilmeinen kiire. Hiki valui ja tulosta tuntui tulevan perin työläästi.

Sattui siihen kuitenkin palvelujohtokunnan ansioitunut jäsen, seurakuntaneuvoksen tittelinkin saanut tässä neuvosten Pyhässä maassa.

No mitä se Ahronen nyt ovenpiellä jynssää kirkkaana kesäpäivänä. Vastahan ne maalattiin ja niin kirkkaan valkoisena ovat kiillelleet. Kärpäsetkö ne sotkua ovat matkaan saattaneet?

Kun olisivatkin mutta, pälyillen jatkoi Ahronen urakkaansa ja puhettaan.

Seurakuntanuorethan ne ja lateksi-maalilla.

Mitenkä ne nyt sillä tavalla. Täytyy nuorisonohjaajaa puhutella. Etteivät vaan rippikoululaiset. (seurakuntaneuvoksella välähtivät mielessä omat rippikoulumuistot)

No tiedä häntä mutta..

Mitä kuvia siihen sitten oli piirretty?

No peräti hävyttömiä...kirkkoveneik-sihän niitä on kutsuttu. Siveettömiä ja luvattomia, paitsi mitä nyt ulkokäymälöissä on aina tavattu nähdä.

On aikoihin eletty. Onneksi pesuaine tehoa.

Niin, mutta kun pastori väitti, että ne on ihan kristillisiä.

Mitä se Ahronen nyt hokisee?

Ovat kuulemma Kirkollisen nuorisouhlan tunnuksia ???

Niin se pastori...

Että naisellisen elimen kuva olisi kirkollinen tunnus.

Kuulemma siinä on symboliikkaa ja se vetää nykynuoria.

Minäpä käynkin kirkkoherran puheilla. Kohta on Miestenpäivät ja entäs sitten!

Ahronen kuivasi hikeään ja seurakuntaneuvoksen askeleissa oli kiireinen rytmi, kun hän suuntasi suoraan kirkkoherranvirastoon.

Snap

Kesäillanvietto Valkjärven rannalla

Kanta-Hämeen alaosasto järjesti yhdessä Päijät-Hämeen alaosaston kanssa kirkonpalvelijoilleen kesäillanvieton virkistysmerkeissä elokuun viimeisenä perjantaina.

Kokoonnuimme Valkjärven rannalle Hausjärven kunnan leirikeskukseen ja paikalle saapuikin yli 20 iloista jäsentä.

Sää suosi meitä, ilta oli suhteellisen lämmin ja aurinkokin paistoi. Ennen saunomista pelattiin yksi peli mölkkyä, väki jaettiin kolmeen joukkueeseen. Peli olikin aika tasaväkistä. Moni uskaltautui saunomisen yhteydessä uimaan, vaikkei vesi enää niin lämmintä ollut. Iltaalan yhteydessä kuuntelimme Ilonan ja Petran duettoja, lauloimme yhteislauluja ja Yrjö piti meille visaisen tietokilpailun.

Vieraaksemme olimme kutsuneet myös pastori Terho Asikaisen Hämeenlinnasta, joka illan päätteeksi piti meille iltahartauden, jonka jälkeen virkistynein ja rauhallisin mielin lähdimme kotimatalle. Kiitokset vielä kaikille tasapuolisesti mukavasta yhteisestä illasta!

Muisteli Jouni Honkanen

Duo Petra ja Ilona

Kirkkoherra on onnittelukäynnillä Perälän vanhan isännän syntymäpäivänä.

– Kun isäntä on elänyt jo yhdeksän vuosikymmentä, lieene mielessä käynyt tuonpuoleisetkin asiat. Olisiko teillä sinne suuntaan joitakin toiveita?

– Jos rovasti voep vaikuttaa, pyytäsitä, jotta en joutus asumaan siellä sen Toralan Majjan kanssa samassa kammarissa.

Kirkonpalvelijat ry:n Keski-Suomen alaosaston

syyskokous pidetään keskiviikkona 28.10.2009 klo 18:00 Korpilahden alueseurakunnan tiloissa, osoite Valan-
teentie 1, KORPILAHTI.

Tervetuloa

Hallitus

Kirkonpalvelijat ry:n Etelä-Pohjanmaan alaosaston jäsen

Olet sydämellisesti tervetullut viettämään yhteistä **iltahetkeä** maanantaina 2.11. 2009 klo 17:00:stä eteenpäin Nurmon Lankarin leirikeskukseen. os. Kourantie 122.

Tarjolla hauskaa yhdessäoloa, arpoja, saunaa ja särvintä. Päätteeksi yhteinen iltahartaus. Ilmoitathan tulostasi 29.10 mennessä puh. 044 4808482/ Matti tai 0400 797230/ Kaarina.

TERVETULOA

Toimikunta

Kirkonpalvelijoiden Oulun alaosaston Jouluruokailu

Keskiviikkona 11.11.2009 klo 18.00 Hotelli Cumuluksessa os. Kajaaninkatu 17, Oulu.

Tervetuloa.

Toimikunta

TURUN KRISTILLINEN OPISTO

Suntion ammattitutkintoon valmistava koulutus

18.1.2010–31.5.2011 työn ohessa
Haku 30.11.2009 mennessä

Lisätietoja: Leena Kvist (02) 412 3089
leena.kvist@tk-opisto.fi
www.tk-opisto.fi

Kirkonpalvelija

N:o 3/2009 – 56. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:

Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh./Fax: (017) 281 1697
GSM 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
<http://www.kirkonpalvelijat.fi>

Lehden toimitus:

PL 421, 70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Toimituskunta:

Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:

Kokosivu	350 €
1/2 sivua	200 €
1/3 sivua	150 €

Pankit:

Nordea 202718-136346
Sampo Pankki 800015-252706
OP 560005-293207

Paino:

Suomen Graafiset Palvelut Oy
Taitto: Jarmo Salonen
aineisto@graafisetpalvelut.com
Seuraava lehti ilmestyy 12/2009.

ISSN 0 355-8258